

3 Söndagen i Advent

2 Årg. Ev. Matt 11:12-19

I.N.J

"Himmelriket" - eller *"Guds rike"* som det också kallas - talas det mycket om så här i adventstider. I texterna vi hör och i psalmerna vi sjunger står Riket i centrum. Så även idag på den tredje söndagen i Advent.

Nu är det ju inte helt enkelt att förstå innebörden i talet om Riket. Låt så vara – men det är ju faktiskt *Jesus själv* som talar med oss om himmelriket. Inte bara idag, utan på inte mindre än 76 ställen i de tre första evangelierna talar Jesus om Riket. Jesus anser alltså att det här med himmelriket inte bara är *viktigt* – utan det är faktiskt *centrum* i hans undervisning! Varför annars orda om det på så många ställen? Och varför inleda sin offentliga verksamhet med att säga: *"Tiden är inne, Guds rike är nära. Omvänd er och tro på budskapet."* Jag tycker att vi allt får ta oss en liten stund i predikan idag och tänka efter: Vad handlar det om när Jesus talar om Riket, det som sedan Johannes döparens dagar *"tränger fram"*?

Det första vi då måste konstatera är att *Riket inte är en jordisk eller inomvärldslig storhet*. Redan namnet *"himmelriket"* antyder ju det. Enklarest kunde man kanske översätta ordet med *"himlaväldet"* eller *"där himmelen har makten"* eller *"där Guds vilja sker"*. Det är himmelriket. Precis som vi ber i Herrens bön. Först säger vi ju: *"Låt ditt rike komma"* och därefter *"Låt din vilja ske"*. De två meningarna hör ihop. Det visar att där Guds vilja sker, där är himmelriket!

Utan tvekan kan man också säga att *riket kommer med Jesus själv*, i hans person, i hans ord och i hans gärningar. Om sitt uppdrag här på jorden säger han ju: *"Jag har inte kommit ner från himlen för att göra vad jag själv vill utan för att göra hans vilja som har sänt mig"* (Joh. 6:38). Men vad är det då Gud vill – alldeles särskilt? Jo, *"att alla människor skall räddas och komma till insikt om sanningen"*. (1 Tim 2:4).

Och vad räddning eller frälsning är, det uttryckte Jesus väldigt konkret. När han botade de sjuka, mättade de hungrande, uppväckte de döda, talade om Gud som vår himmelske fader, när han välsignade barnen, när han åt med tullindrivare och syndare, när han såg dem som ingen annan såg, då visade han: att så här är det i himmelriket, så här är det när Guds vilja sker fullt ut: Då finns det ingen hunger eller törst mer, ingen sjukdom, ingen död, inget utanför. Guds rike är mättnad, hälsa, liv, glädje och frid. Jesu kraftgärningar var liksom förebud om hur det skall bli en gång, då detta rike skall komma i kraft och i makt och på ett fullkomligt sätt en gång. Och det skall det. Men det tar sin början här. Mitt i denna ofullkomliga värld, där så mycket ont sker, där döden och förgängelsen härjar, där sker Guds

vilja trots allt. Varje gång någon vänder om, hittar vägen till Gud och kommer till tro på honom, då är himmelrikets krafter i verksamhet. Det är så Gud räddar oss *"ur mörkrets välde"* och för oss in *"i sin älskade sons rike"* (Kol 1:13).

Det är alltså här på vår jord Riket *"tränger fram"*. Men, säger Jesus, *"somliga söker rycka till sig det med våld"*. Vad menar han? Ja, först och främst att människor missförstår vad det handlar om och antingen försöker hindra det eller använda det för sina egna syften, och omforma det efter sina egna idéer, göra det till något inomvärldsligt. Och så fort människor försöker det, blir resultatet allt annat än himmelskt. På Jesu tid var det mer än en som menade att Guds rike inte kunde förverkligas annat än med vapen i hand. Flera av Jesu lärjungar var också av den meningen – ända in i det sista. Då – när de romerska förtryckarna var besegrade ansåg man – då skulle Israel blir stort och mäktigt igen – alldeles som på kung Davids dagar! Och så tänkte man, att Jesus, han var en passande kung i det riket. Men istället för att acceptera en jordisk kungakrona, avvisade Jesus anbudet och drog sig undan. *"Mitt rike"*, sade han, *"är av annat slag"*. (Joh. 18:36).

Ett exempel på hur illa det går när människor försöker bygga Guds rike på jorden är ju den Calvin, han som härjade i Geneve i mitten på 1500-talet. Han försökte grunda en *"gudsstat"*. Och hur slutade det? Jo, i tvång och förtryck och med flammande kättarbål! Så går det när vi människor försöker hjälpa Gud på traven. Vi våldför oss på hans rike. Vi skall därför hålla tassarna borta och låta Guds verk ha sin gång. Tänk på vad Jesus sade i söndags – på andra i Advent – då liknade han Guds rike vid ett senapsfrö och en surdeg – alltså något som har en ringa begynnelse men bär inom sig en oerhörd kraft – men som verkar långsamt. Det tar tid innan fröet blir ett träd och innan hela degen är syrad. Vi kan föga inverka på den processen. Självklart är att det en gång skall komma i kraft. En gång skall Guds vilja råda fullt ut. Men Gud själv bestämmer när den tiden är inne.

Men ett sånt rike – ett rike som betyder att Guds vilja sker fullt ut – vem vill ha det? Människor vill tydligen ha ett rike på sitt eget sätt, efter sitt eget förstånd och efter sin egen vilja. Ett jordiskt lyckorike helt enkelt! Något krasst materiellt! Som tjuriga barn sitter man där och ropar efter något annat. Vad Gud gör och vill, det är alltid fel. Ändå har Gud gjort allt för att människor skall få del hans rike. Det var därför – för att bereda väg för det riket – som han sände Johannes Döparen med sitt stränga omvändelsebudskap. Men Johannes avfärdades som besatt eftersom hans enkla livsstil stack dem i ögonen. Och när Jesus kom och i ord och handling visade att Guds rike är barmhärtighet och nåd, då kallade man honom *"frossare och drinkare, en vän till tullindrivare och syndare"*. Inget var rätt till pass. Hur handlar vi? *"Barnslig lynnighet och trumpenhet är inget att efterlikna"*, som jag läste i en kommentar till vår predikotext. Istället gäller det att ta tillvara det tillfälle som ges att vinna del i det rike som *"tränger fram"*.

Kanske är det överord att säga att himmelriket "*tränger fram*" i vår tid. Men det är fördenskull inte i överksamhet. Dess krafter är förnimbara. Det märks varhelst Jesus går fram. Att somliga brukar våld mot Riket och försöker göra om det till något inomvärldsligt, det är väl en sak. Det är en risk Jesus tar. För trots allt är det några som fattar vad det handlar om: nämligen om frälsningen och som därför är ytterst angelägna att blir Rikets barn. Orden i evangeliet är dubbeltydiga. Det handlar inte bara om att öva våld mot himmelriket, utan också om angelägenheten att vinna del i det. Det är ju det som sker när det blir väckelse. Då är den allra angelägnaste omsorgen att få del i Guds rike – kosta vad det kosta vill. Sådana tider har vi sett – också i vårt land. Idag ser vi måhända bara motsatsen: avkristning och andlig likgiltighet som gör även oss, kyrkans folk avtrubbade och likgiltiga. Men Riket har vare sig brakat ihop eller utraderats. Det är i verksamhet. Här – i Skummeslövs kyrka idag – i denna högmässa, där Ordet förkunnas och sakramentet delas ut till liv och salighet är Guds rike. Och som jag sade, varje gång en människa vänder om till Gud och vill leva som hans barn, då firar himmelriket sin största triumf!

Vi önskar ju självfallet att det riket skall bli allt synligare, att det skall förverkligas fullt ut, att det skall komma i makt och kraft här på jorden. Vi ville så gärna påskynda rikets fulla förverkligande! Inte genom att bruka våld på det, naturligtvis, men på något sätt. Men det enda vi kan gör är att be. Det är därför Jesus har lärt oss att be: "*Låt ditt rike komma!*". Och när vi ber så, då får vi tänka på hur Luther så vist har uttryckt saken: "Guds rike kommer väl av sig självt, vår bön förutan, men vi ber i denna bön att det skall komma till oss". Det är det viktigaste: att riket skall komma till oss. Amen.

Psalmer: 423 v 1-3, 107, 421, 103 v 4-6